

İŞTE İSLAM

**Yazan:
Talha Akın**

Muhacir Yayınları

**www.davetulislam.com
davetulislam@hotmail.com
muhaciryayinlari@yahoo.com**

Muhacir Yayınları: 3

İSTEME ADRESİ:
MUHACİR YAYINLARI
www.davetulislam.com

ÖNSÖZ

Allahu tealaya hamd olsun. Yalnız Ona hamd eder, yalnız Ondan yardım ister ve yalnız Ondan bağışlanma dileriz. Nefislerimizin şerrinden, kötü amellerimizden O'na sığınırız. Allahu teala kime hidayet ederse onu saptıracak kimi de saptırırsa ona hidayet edecek hiçbir kimse yoktur.

Şehadet ederim ki Allahu tealadan başka ibadete layık ilah yoktur. Yine şehadet ederim ki Muhammed (s.a.s) O'nun kulu ve rasulüdür.

Allahu tealanın, doğruya yönelerek her türlü şirkten temizlenmiş olarak dini sadece kendisine has kılmakla emrettiği cinlerden ve insanlardan mükellef olan kullarının bu bilince erişmelerinin yegane yolu; O'nu tam olarak tanımaktır.

Zira Rab teala doğru olarak ve eksiksiz tanırsa O'na olan kulluk da düzgün bir şekilde keyfiyyetini gösterir.

Rab tealanın düzgün olarak tanınmayışı beraberinde O'na bir takım eksikliklerin ortaya konmasına, böylece O'nun layık olduğu hak, sıfat ve yetkilerin O'ndan alınarak başkalarına verilmesine sebebiyet verir. Bu ise ya O'nu tam manada inkara veya O'na inanmakla birlikte O'na denkler kılmaya kadar sevk edebilir mükellef olan kulları.

Bu durumda mükellef kullardan O'nu gereği şekliyle tanıyan ve böylece birleyenler olacağı gibi O'nu tanımaktan uzak olan ya da eksik tanıyan böylece doğru tanıyamadıkları için O'nu gereği şekliyle birlemeyenler de olacaktır.

Rasulullah (s.a.s) şöyle buyurdu:

“Ümmetinden Allah'ın emrine uygun hareket eden bir taife devamlı var olacaktır. Yalanlayanlar ve muhalefet edenler onlara zarar veremeyecektir ve Allah'ın emri gelene kadar bu böyle devam edecektir.” (Buhari)

Biz bu kitapta mükellef kulların Allahu teelayı nasıl doğru olarak tanımaları gerektiğini, daha açıkçası gerçek teslimiyyetin nasıl olması gerek-

tiğini öz bir anlatımla her akıl sahibinin anlayacağı kolaylıkla anlattık. Böylece okuyucu Rab teelayı tanımada ve O'nun dinine teslim olmada daha gayretli olsun ve böylece bu konuda eksiğini gidererek bir an önce O'na doğru bir şekilde yönelmeyi ve teslim olmayı bilsin.

Çalışmak bizden, başarı ise Allahu tealadandır.

KULUN RABBİNİ TANIMASI

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Ey insanlar! Sizi ve sizden öncekileri yaratan Rabbinize kulluk ediniz ki O'na karşı gelmekten sakınmış olabilesiniz. O, yeryüzünü size bir döşek, göğü de bir bina kıldı. Gökten su indirip size rızık olmak üzere ürünler çıkardı. Öyleyse artık bile bile Allah'a denkler kılmayın.” (Bakara: 21-22)

Allahu teala bu ayette kendisini bizlere ‘yarat-tığı tüm insanların Rabbi’ olmakla tanıtıyor ve biz mükellef kulları yalnızca kendisine ibadete davet ediyor. O halde biz kullara düşen O' nun Rabliği-

ne şahit olduğumuz ve bunu kabullendiğimiz gibi ibadet edilen yüce bir varlık olduğunu da gerçek manada kabul etmeli ve buna şahitlik ederek gereğini yerine getirmeliyiz.

Rabbimizi doğru olarak tanımanın ve böylece O'na doğru manada ibadet edebilmenin yolu; O'nun Kuran ve sahih sünnette bildirdiği kendi hak, sıfat ve yetkilerini doğru olarak bilmekten ve Ona hakkıyla vermekten geçer. Bu hak, sıfat ve yetkileri bilmeyen bir kimse O'nun ayette de vafettiği rablığıyla ilgili bir takım hususları kabul etse bile ibadeti noktasında O'na denkler kılar. Oysa Allahu teala rablığı bilinip durulurken O'na denkler kılınmasına asla razı değildir. Hele de kendisine karşı kibirlenilmesine, kendisinin inkar edilmesine, ayetlerinin, rasullerinin yalanlanmasına, inkar ve inada gidilmesine asla razı değildir.

O halde Rab tealaya doğru manada ibadet ancak O'nu doğru olarak bilmekle söz konusu olur.

Çünkü bilgi amelden önce gelir, daha açık bir ifadeyle ilim amelden önce gelir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Bil ki: Allah’tan başka ibadete layık ilah yoktur.”
(Muhammed: 19)

Bu ayet Allahu tealanın nasıl doğru manada birleneceğini, yani ibadetin O’na nasıl doğru olarak yapılacağını bizlere haber veriliyor.

İşte, doğru birlemenin gerçek yolu; Allahu teelayı doğru bir şekilde bilmektir. Bu ise ancak ilimle olur. Zira cehalet şirki, küfrü, haramı, bidatleri ve daha bir çok olumsuzlukları beraberinde getirir. İlim ise, kendisiyle gereği şekliyle amel edildiği takdirde sahibini yüceltir.

Rabbimizi doğru tanımak ve O’na gerçek manada kul olmamıza, gerçek manada kulluk ise O’nun rızasına ve O’nun rızası da rahmetinin üzerimizde tecellisine ve böylece mükafatına vesile olur. Aksi ise ancak O’nun gazabını ve azabını hakettirir.

YARATILIŞIN GAYESİ

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Ben cinleri ve insanları yalnız bana ibadet etsinler diye yarattım.”

(Zariyat: 56)

Allahu teala cin ve insanları yaratmasındaki temel gayeyi bu ayette bizlere haber veriyor. Ve yaratılışın gayesinin temelinin; yalnızca kendisine ibadet olduğunu bildiriyor.

O halde mükellef olan kul, ibadetin ne olduğunu çok iyi bilmesi ve idrak etmesi gerekir ki yaratılış gayesini gerçek anlamda ve doğru olarak yerine getirebilsin. Zira ibadeti bilmeyen kimse kime, nasıl, ne şekilde ibadet edeceğini bilemeyeceği için farkında olmaksızın kendilerine ibadet edeceği bir çok rabler edinir. Ve bu şekilde cahil oluşu kendisi için bir mazeret olmaz.

Unutulmaması gerekir ki Allahu teala mükellef kulları yaratmakla onları başıboş bırakmamış, onlara müjdeleyici ve korkutucu nebi ve rasuller göndererek yaratılış gayelerini mükellef kullara iletmiştir. Böylece bu gelen nebi ve rasuller Allahu tealanın kendilerinden iletmelerini istediği gerçekleri en açık şekliyle ve eksiksiz olarak bildirmiş ve davetlerinde hiçbir eksiklik bırakmamışlardır.

İşte bu ayet de tüm nebi ve rasullerin tebliğ ettiği mükelleflere açıkladıkları en önemli bir hakikattir. Zira bu hakikat kullara, ibadetin sadece Allahu tealaya has kılınması, O'ndan başka ibadet edilen hiçbir varlığın olmamasına yöneliktir. Öyle ki kullar bu hakikati doğru şekilde idrak edip hayat pratiğine uyguladıklarında işte o zaman kendileri için en mükemmel hayat tarzı, yaşam biçimi ve kulluk anlayışı gerçekleşir.

Öyleyse yaratılış gayesinin temeli olan ibadeti doğru olarak bilmek mutlaka gereklidir. Zira ibadeti doğru olarak bilmeyen kimse Allahu tealaya doğru manada ibadet edemez. Bu durumda ya

O'nunla birlikte başka varlıklara da ibadet eder veya tamamıyla O'ndan başkasına da ibadet eder. İşte bu durum kişinin kendisini Allahu teala ya iman eden olarak isimlendirmesine rağmen, kendisine fayda vermeyen bir iman iddiasından daha ileriye götürmez onu. Velew ki o kimsenin yaptığı bir takım ibadetler çok olsa bile Allahu teala katında o ibadetlerin hiçbir geçerliliği olmayacaktır ve yaptıkları boşa gidecektir.

Bu durumda şu iyi bilinmesi gerekir ki; iddiayla iman, ibadet geçerli olmaz, sahibine de Allahu teala katında fayda vermez. Çünkü Allahu teala ancak kendisinin istediği, emrettiği, razı olduğu şekilde gerçekleştirilen iman ve ibadeti kabul eder.

Bu konuda şöyle bir örnek verelim: Kanun koyma, hüküm verme hakkı Allahu teala ya aittir. Bu konuda Allahu tealanın hükmüne, kanununa teslimiyyet göstermek ibadettir. İşte bu konuda başkalarını hak ve yetki sahibi görüp onlara hükmetme sıfatı, hakkı ve yetkisi verilirse kişi her ne kadar başka konularda Allahu teala ya ibadet etse

bile ona Allahu tealaya ibadet ediyor denmez. Zira o kimsenin ibadet ettiği Allahu tealadan başkasıdır veya Allahu teala ile birlikte bir başkasıdır.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Hüküm vermek yalnız Allah’a aittir. Kendisinden başkasına değil, sadece O’na ibadet etmenizi emretti. Dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler.” (Yusuf: 40)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Allah’a ibadet edin. O’na hiçbir şeyi ortak koşmayın.” (Nisa: 36)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Bizim, sizi boşuna yarattığımızı ve bize geri döndürülmeyeceğinizi mi sandınız?”

(Mü’minun: 115)

İBADETİN ASLI

İbadetin aslı: Dinde ihlaslı olarak sadece Allahu tealayı tevhid etmek, O'na denkler ve ortaklar kılmamak, böylece O'na ait hak, sıfat ve yetkileri sadece kendisine vermek suretiyle O'nu birlemenin gerçek keyfiyyetini ortaya koymak, bunu ise Rasullerin gösterdiği ve son Rasul Muhammed (a.s)'ın kıyamete kadar devam edecek şekilde örnek olduğu ve öğrettiği şekliyle yerine getirmektir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Oysa onlar doğruya yönelip her türlü şirkten temizlenmiş olarak Allah’ın dininde O’na kulluk etmek, namazı kılmak ve zekatı vermekle emrolunmuşlardı. Dosdoğru din de budur.”
(Beyyine: 5)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“İyi bilinmelidir ki halis din Allah’ındır. Allah’ı bırakıp O’ndan başka dostlar edinenler:

‘Biz onlara ancak bizi daha çok Allah’a yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz’ derler. Mu-hakkak ki Allah aralarında ihtilaf ettikleri hususlarda hüküm verecektir. Şüphesiz ki Allah yalancı ve kafir olan bir kimseyi hidayete erdirmez.” (Zümer: 3)

İSLAM

Allahu tealayı uluhiyyetinde, rububiy-yetinde ve isim sıfatlarında tek ilah, ter rab tanımak, O’nun emirlerini nefse ağır gelse bile yerine getirmek O’nun nehiyelerinden yine nefse hoş gelse bile uzak durmak, şirkin her çeşidini terketmek, şirke götüren yollardan, şirk işleyenlerden ve onların şirk amellerinden uzak durmaktır. Kısacası; Allahu tealanın emirlerine zahiren ve batınen teslim olmak, boyun eğmek, tabi olup itaat etmektir.

İşte bu, tevhid dini İslam’dır. Ve Allahu teala katında kabul edilen, razı olduğu tek dindir. On-dan başka ismi ve şekli ne olursa olsun hiçbir din Allahu teala katında geçerli değildir.

İslam dininin aslı; bir tek olan Allahu tealaya teslim olmaya dayanır.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Rabbi ona: “Teslim ol” buyurduğunda, “Alemlerin Rabbine teslim oldum” demişti.”

(Bakara: 131)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Allah katında geçerli din yalnızca İslam’dır.”

(Ali İmran: 19)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Kim İslam’dan başka bir din ararsa bilsin ki (o din) ondan kabul edilmeyecek ve o kimse ahirette kaybedenlerden olacaktır.”

(Ali İmran: 85)

İslam’ın aslı teslim olmaya dayandığı için; teslim olmanın asıl merkezi kalptir. Bu sebeple kalbiyle Allahu tealaya teslim olan kimse hem kalbiyle hem de uzuvlarıyla bu teslimiyyeti gerçek manada ortaya koyar. Çünkü kalpteki teslimiyyet amele de yansır. Ve böylece teslimi-

yet olarak kalbe yerleşen İslam amel olarak da pratik olarak ortaya konur.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Hayır! Rabbine andolsun ki aralarında çekiştikleri şeylerde seni hakem tayin etmedikçe iman etmiş olmazlar. Sonra haklarında verdiği hükümden dolayı içlerinde bir sıkıntı duymadan kendilerini teslim etmedikçe iman etmiş olmazlar.” (Nisa: 65)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Allah kimin gönlünü İslam’a açmışsa, o, Rabbi katından bir nur üzere olmaz mı? Kalpleri Allah’ı anmak hususunda katılaşmış olanlara yazıklar olsun; işte bunlar apaçık sapıklıktadırlar.” (Zümer: 22)

İSLAM’DA ÖLÇÜ

Bir inanca sahip olduğunu söyleyen bir kimse o inancın dayandığı delillerin ve bağlandığı yolun ne olduğunu mutlaka bilmeli, böylece birilerini

körü körüne taklit etmemeli, bid'at, hurafe gibi batıl yollara yönelmemelidir.

İslam inancının dayandığı deliller; Kur'an ve sahih sünnettir. Kur'an'a ve sahih sünnete dayanmayan hiçbir sözün, hiçbir amelin, hiçbir inancın değeri ve kıymeti yoktur.

O halde İslam'da ittiba ancak Kur'an ve sünnetedir. Şahıslar da Kur'an ve sünnete bağlı oldukları ve Kur'an sünnet kaynaklı inanç, amel ve söz sergiledikleri müddetçe kendilerine tabi olunur. Çünkü mutlak doğru Allahu tealanın ve rasulünün doğru olarak belirlediğidir. Yoksa birilerinin Kur'an ve sünnet merkezli olmayan İslam diye tuttukları yol, söyledikleri söz, taşıdıkları inanç mutlak doğrular değildir.

İşte bu durumdaki kimselerin ortaya koyduklarının durumuna bakılmaksızın, her söyledikleri, her yaptıkları, her inandıkları doğrudur inancıyla onlara tabi olunursa, bu tabiyet ancak kişiyi mukallid yapar ve sapmaktan da beri kılmaz.

Tıpkı Yahudi ve hristiyanların haham ve papazlarına tabi olup onları taklit etmeleri gibi.

Bu durumda mukallid durumuna düşmemek ve bir meselenin İslam'dan olduğunu kabul veya reddedebilmek için Kur'an ve sahih sünnetten doğru ve geçerli olan bir delile dayanmak gerekir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Rasul size ne verdiyse onu alın. Size ne yasak ettiyse ondan da sakının Allah’tan korkun. Çünkü Allah’ın azabı çetindir.” (Haşr: 7)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Allah ve Rasulü bir işe hüküm verdiği zaman, inanmış bir kadın ve erkeğe, o işi kendi isteklerine göre seçme hakkı yoktur. Her kim Allah ve Rasulüne karşı gelirse, apaçık bir sapıklığa düşmüş olur.” (Ahzab: 36)

Rasulullah (s.a.s) Veda hutbesinde şöyle buyurdu:

“Size iki şey bırakıyorum. Onlara sarıldığınız müddetçe asla sapıtmazsınız. Bunlar da

Allah'ın kitabı (Kur'an) ve benim sünnetimdir.”
(Buhari, Müslim, Muvatta)

İSLAM'I DELİLLE BİLMEK VE SUNMAK

Taşınan inançlara, yapılan amellere, söylenen sözlere dair delil istemek Kur'an'ın öğretisidir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“De ki: “Eğer doğru sözlü iseniz, delilinizi getiriniz.”
(Neml: 64)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“De ki: “Eğer sözünüzde doğrulardan iseniz, delilinizi getirin.”
(Bakara:111)

İslam'da delil Allahu tealanın kitabı ve Rasulünün sünnetidir. Bu iki kaynağa gereği şekliyle tabiyet, sapmamayı ve hakka doğru olarak bağlanabilmeyi, böylece bid'at, hurafe, körü körüne taklit gibi müslümana yakışmayan durumlardan uzak kalmayı beraberinde getirir.

Müslüman kimseler öncelikle kendileri hakka bilerek tabi olurlar ve insanları hakka davet ederken, bilerek, kesin delillere dayanarak davet ederler. İslam adına verdikleri hükümlerde yine delille konuşur, heva ve hevesten hüküm vermekten şiddetle kaçınırlar.

İşte Rasulullah (s.a.s) ve ona güzellikle tabi olanların yolu budur.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“De ki: “Benim yolum budur; ben ve bana uyanlar bilerek insanları Allah’a çağırırız. Allah’ı noksan sıfatlardan tenzih ederim. Ben asla Allah’a eş koşanlardan değilim.”

(Yusuf: 108)

İslam’ı dert ve dava edinen kimseler her ne iş yaparlarsa yapsınlar, her ne söz söylerlerse söylesinler, İslam’a dair her ne inanç ortaya korelarsa koysunlar ve bunları insanlara anlatsınlar, mutlaka ona Kur’an ve sünnete dayanan bir delili beraberinde zikrederler. Böylece kendileri sapmaktan beri kaldıkları gibi başkalarının da sapmalarının önüne set çekerler. İşte bu şekilde İslam’ı delille

bilen ve delille sunan kimseleri hiç kimse hak olan davasından geri döndüremez, saptıramaz.

Ancak cehaletin yaygın olduğu dönemlerde ve zamanımızda bir takım kimseler halkların cehaletlerini fırsat bilip kendilerini adeta İslam adına delil olarak sunmuş, böylece cahil halklar da bu kimselerin söylediklerinin ve yaptıklarının ya da taşıdıkları inancın Kur'an ve sünnet merkezli olup olmadığına bakmaksızın, o kimseleri şer'i delil olarak görecekle hale gelmiş, her söyledikleri sözlere, her yaptıkları amellere, her taşıdıkları inançlara, onlara masumiyet sıfatı verecek derecede körü körüne onları taklit edercesine bağlanırmışlardır. Böylece her dönemde olduğu gibi zamanımızda da sapanlar ve saptıranlar türemiştir ve türemektedirler.

Bu gibi saptırıcı kimselerin gerçek yüzleri ortaya çıkarıldığında ya da onlara apaçık karşı gelindiğinde ise o kimseler kendilerinin gizli halleri açığa çıkmasın diye felaket tellallığı yaparcasına hemen cahil insanları sapık fikirleriyle etkileyip hakkı sunan kimseler aleyhinde propagandalara,

iftiralara, karalamalara kalkışırlar. Böylece uyuyan halkları daha çok uyuturlar, cahil kimselerin cehalet bataklığında daha çok boğulmalarına yardımcı ve destekçi olurlar.

Bu saptırıcıları şer'i birer delil gören mukallit insanlar, içinde boğuldukları cehalet batağından çıkamayarak, bağlandıkları kimselerin söylediklerinde veya yaptıklarında gizli hikmetler arayarak onları sorgulamayı, Kur'an ve sünnetten delil istemeyi asla akıllarına getirmezler. Zira o kimselere öylesine bağlanmışlardır ki onların yokluğuyla kendilerinin de yok olacaklarını, ayakta kalamayacaklarını söyler hale gelmişlerdir.

Bunlar şunu unutmaktadırlar; Müslüman-lar her zaman basiret üzere, yani kesin delillere dayanarak hareket ederler ve asla birilerine körü körüne bağlanarak onları taklid eder halde olmazlar. Velew ki bir tek fert kalsalar bile basiret sahibi müslü-manların halleri böyledir.

İSLAM'A GİRİŞ

İslam dinine giriş; ancak kelimeyi şahadetin manasını bilip bunu kalp ile tasdik, dil ile ikrar etmekle söz konusu olur. Bu sebeple insanları teslimiyetlerine göre şu dört gruba ayırabiliriz:

a) Kalple tasdik, dille ikrar eden kimseler: Bunlar gerçek müslümanlardır. Ve bunların tasdik ve ikrarları pratik hayatlarında tasdik ve ikrarın gereklerini uzuvlarıyla da amele dökmeleriyle kendisini gösterir.

b) Kalple tasdik eden fakat dille ikrar edemeyen ve uzuvlarıyla pratik amellerini açıkça ortaya koyamayan kimseler. Bunlar Allahu teala katında müslüman, fakat zahirlerinde ikrar ve amel görülmediği için intisab ettikleri toplumun hükmünü alırlar.

c) Kalple tasdik etmeyen, fakat dille ikrar eden, amelleriyle de bunu zahiren ortaya koyan-

lar. Bunlar Allahu teala katında kafirdirler, insanlar nazarında müslümandırlar. İşte bu kimseler münafıklardır. Ve nifakları itikad noktasında olup bu halleri sebebiyle ahirette azabın en ağırına müstehak olacaklardır.

d) Kalple tasdik etmeyen, dille de ikrar etmeyen, bilakis red ve inkar içinde olan kimseler. Bunlar Allahu teala katında da kafirdirler, insanlar nazarında da kafirdirler.

İSLAM'IN ŞARTLARI

İslam'ın şartı beştir. Bunlar:

1) Kelimei şehadet getirmek. Yani La ilahe illallah Muhammedun Rasulullah'a şehadet etmek. Bir şeye yapılan şahitlik ise o şeyi mutlak olarak bilmeyi gerektirir. Zira insan bilmediği bir şeye şehadet edemez. Şayet bilinmeyen bir şeye şahitlik söz konusuysa işte bu durumda ancak yalancı şahitlik söz konusudur. .

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Allah kendisinin başka ilah olmadığına adaleti ayakta tutarak şahitlik etti. Melekler ve ilim sahipleri de şahitlik ettiler. Ondan başka ibadete layık ilah yoktur. O Aziz’dir, Hakim’dir.”
(Ali İmran: 18)

Ubade b. Samit (r.a)’den Rasulullah (s.a.s)’ın şöyle dediği rivayet edilmiştir:

“Kim La ilahe illallah’a şehadet edip Allahu tealanın tek olduğuna ve ibadette hiçbir ortağı bulunmadığına, Muhammed (s.a.s)’in O’ nun kulu ve Rasulü olduğuna, İsa (a.s)’ın Allahu tealanın kulu, Rasulü ve O’ndan bir ruh olduğuna, “Ol” kelimesinin Meryem’e yöneltildiğine, cennet ve cehennemin hak olduğuna şehadet ederse Allahu teala onu cennetin sekiz kapısının dilediğinden cennete sokar.” (Buhari, Müslim)

2) Namaz kılmak: Arapçada ‘salat’ yani ‘dua’ kelimesiyle ifade edilen namaz; tevhidden sonra farz kılınan günün belirli vakitlerinde eda edilen, kendisine has şart ve rukunları olan ve dinin dire-

ği sayılan ibadetlerdendir. Zira kul bu ibadetle Rabbin huzurunda huşuya, saygıya, taate yönelmekte, O'nun önünde ruku ve secdeye gitmek suretiyle O'na karşı küçüklenmenin, acziyyetin, kulluğun göstergesini çok açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Ve ayrıca Rabbi ile buluşması mahiyetinde olan namaz ibadetiyle manevi huzura kavuşmakta, rahatlamakta, bundan aldığı güç ve şevkle yaratılış gayesine uygun bir yaşam tarzı sergileyerek kulluğunu en güzel şekliyle teslimiyyete dönüştürmektedir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Şüphesiz ki namaz, mü'minler üzerine belli vakitlerde farz kılındı.” (Nisa: 103)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Ey inananlar! Ruku edin, secdeye varın, Rabbiniz'e kulluk edin, iyilik yapın ki saadete erişesiniz.” (Hacc: 77)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Muhakkak ki namaz, her türlü hayasızlıktan ve kötülükten alıkor.”

(Ankebut: 45)

Abdullah bin Muhammed bin Hanefiyye (r.a)’den şöyle dediği rivayet edilmiştir:

“Ben ve babam birlikte, benim ensardan olan dostlarımdan (hanım tarafından olan akrabalarından) hasta olan birini ziyaret etmek üzere çıktık. Namaz vaktine vardık. (Hasta olan kişi) kadınlarından birine şöyle söyledi! “Ey Cariye! Bana abdestliğimi getir, olur ki bir namaz kılar da rahatlarım.” Biz onun bu sözünü biraz garipsedik. Bunun üzerine o şöyle söyledi: “Ben, Rasulullah (s.a.s)’ın şöyle buyurduğunu duydum:

“Kalk, ey Bilal! Bizi namazla rahatlat!”

(Ebu Davud)

3) Zekat vermek: Zekat; temizlenmek, arınmak, artmak manasına gelmekle birlikte, belli bir mala sahip olan, daha açık bir ifadeyle İslam’ın zengin olarak belirlediği bir kimseyi cimriliğin kirinden temizlemek amacıyla Allahu tealanın Kur’an’da buyurduğu sıfatlara haiz olan kimsele-re malından vermesi gerektiği borcudur.

Zekat malı eksiltmez, bilakis artırır, temizler. Rabbin rızasına kulu girdirir ve kulları da zekatı veren kimseden razı ettirir.

Zekat öyle bir ibadettir ki toplumda oluşacak çekişme, hırs, haset, kin, nefret duygularını ortadan kaldırır, barış, kardeşlik, adelet duygularını ortaya kor. Böylece ne zengin fakire hor bakar, onu ezer, sömürür, ne de fakir zenginin malına göz diker, onu haksız yere elde etmeye çalışır. Böylece toplumsal bir refah sağlanmış olunur.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“İnanıp yararlı işler işleyenlerin, namaz kılp, zekat verenlerin Rab'leri katında ecirleri vardır. Onlara korku yoktur ve onlar üzülmeyeceklerdir.”
(Bakara: 277)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Sadakalar Allah'tan bir farz olarak ancak, yoksullara, düşkünlere, (zekat toplayan) memurlara, gönülleri (İslam'a) ısındırılacak olanlara, (hürriyetlerini satın almaya çalışan) kölelere, borçlulara, Allah yolunda çalışıp cihad

edenlere, yolcuya mahsustur. Allah pekiyi bilendir, hikmet sahibidir.” (Tevbe: 60)

Rasulullah (s.a.s) kendisine: “Bana zekat ver” diyen birisine şöyle buyurmustu:

“Yüce Allah zekatın verileceği yerler hususunda ne bir rasulun, ne de bir baskasının hükmüne razı olmayarak, onunla ilgili hükmü kendisi verdi ve onu sekiz sınıfa taksim etti. Eger o sekiz sınıfın içinde isen sana hakkını veririm.” (Ebu Davud)

4) Oruç tutmak: Arapçada ‘savm’ yani; nefsi tutmak manasında olup ikinci fecirden güneşin batmasına kadar yemekten, içmekten ve cinsi münasabetten Allahu tealanın rızasını gözeterek uzak durmaktır.

Oruç nefsi arındır, parlatır, vücudu dinlendirir, rahatlatır. Hakkıyla eda edildiğinde şeytanın gireceği bütün yolları tıkar. Ve kulu gereği şekliyle Rabbe teslim olmuş muttaki bir kul olmaya sevk eder.

Oruç ibadeti geçmiş ümmetlere de farz kılınmış olup nefsi terbiye etmeye, toplumsal içindeki olumsuzlukları ve taşkınlıkları ortadan kaldırmaya, fakir ve yoksul insanların durumlarını daha iyi anlamaya vesile olacak değerli bir ibadettir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Ey İnananlar! Oruç, sizden öncekilere farz kılındığı gibi, Allah'a karşı gelmekten sakınasınız diye, size sayılı günlerde farz kılındı. İçinizden hasta olan veya yolculukta bulunan, tutamadığı günlerin sayısınca diğer günlerde tutar. Oruca dayanamayanlar, bir düşkünü doyuracak kadar fidye verir. Kim gönülden iyilik yaparsa o iyilik kendisinedir. Oruç tutmanız eğer bilerseniz sizin için hayırlıdır.”

(Bakara: 183–184)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“...Fecrin beyaz ipliği (aydınlığı) siyah ipliğinden (siyahlığından/karanlığından) ayırt edilecek hale gelinceye kadar yiyip içiniz; sonra, akşama kadar orucu tamamlayın...”

(Bakara: 187)

Rasulullah (s.a.s) şöyle buyurmuştur:

“Allahu teala: ***“Oruç Benim içindir; onun karşılığını Ben vereceğim”*** buyurdu.”

(Buhari, Müslim)

Rasulullah (s.a.s) şöyle buyurmuştur:

“Ey gençler cemaatı! Sizden evlenmeye gücü yeten evlensin. Çünkü evlenmek gözü haramdan en çok çevirici ve ırzı en ziyade koruyucudur. Evlenmeye gücü yetmeyen oruç tutsun. Çünkü oruç onun için şehvet kırıcıdır.”

(Buhari, Müslim)

5) Hacca gitmek: Hacc, yönelmek, ziyaret etmek anlamlarına gelmekte olup ömürde bir kere Allahu tealanın rızasını kazanmak niyetiyle ihrama girip Arafat'ta vakfe yapmak ve Ka'be' yi ziyaret edip tavaf etmektir.

Hac ibadeti hem bedenle hem de malla yapılan bir ibadettir. Ve müslümanlar senenin bir ayının belirli günlerinde bir araya gelerek bir nev'i aralarında kongre yaparlar. Böylece müslümanlar arasında hem ilim, hem kültür alış verişleri olur, top-

lumu ilgilendiren sorunlar aralarında konuşulur, böylece İslam toplumu daha bir huzurlu yaşama doğru emin adımlarla adımlarını atmaya devam eder. Zira değişik bölgelerin müslü-manlarının bir araya gelmesiyle adeta müslümanlar adeta birbirleriyle kenetlenirler. Tevhidin sembolünün etrafında Rab tealayı topluca zikrederler. Ve tevhid bayrağının ayaklar altına alınmamasına, Allahu tealanın hakimiyyetinin yeryüzünden silinmemesine dair bir güç ve gövde gösterisi yaparlar adeta. Böylece tevhid düşmanlarına göz dağı verir, onları kendi korkularıyla başbaşa kalmış bir halde bırakırlar.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Oraya yol bulabilene Allah için Ka’be’yi tavaf etmesi insanlar üzerine farzdır. Kim inkar ederse doğrusu Allah alemlerden müstağnidir.”
(Ali İmran: 97)

Rasulullah (s.a.s) şöyle buyurmuştur: “Her kim hacceder, (haccı esnasında) kötü, çirkin söz

söylemez, münasebette bulunmazsa, anasından doğduğu gün gibi günahlarından tertemiz olur.”

(Buhari, Müslim)

İSLAM'A GİRİŞTE KELİMEİ ŞEHADETİN MANASINI BİLMEK

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Bilki Allahtan başka ibadete layık ilah yoktur.”

(Muhammed: 19)

Allahu Teala şöyle buyuruyor:

“Ancak Kelimeî Şehadetin manasını bilerek Kelimeî Şehadet getirenler bundan müstesnadır.”

(Zuhruf: 86)

Rasulullah (s.a.s) şöyle buyurdu:

“Kim La ilahe illallahın manasını bilerek ölürse cennete girer.”

(Buhari)

Bu ayetler ve hadis de gösteriyor ki İslam’a girmenin ve İslam’da kalmanın ilk şartı kelimeî şehadetin manasını hakkıyla bilmek, öğrenmek, bu mananın gereklerini kalple tasdik, dille ikrar

etmek, böylece onun gerekleriyle amel etmek ve onu bozacak her türlü hal ve hareketlerden kaçınmaktır.

Her kim bu şehadetin gereğini bozacak amel, söz ve inanç ortaya korsa işte o kimse şehadetin gereklerini bozmuş ve İslam'dan çıkmıştır.

KELİMEİ ŞEHADETİN MANASI:

La ilahe illallah kelime-i tevhidin manasını doğru bir şekilde anlayabilmek için onun rükunlarını açıklayarak manayı vermeye çalışalım:

Birincisi: Red rüknü. Bu ise ‘La ilahe’ kısmıdır. İşte bu, tagutu ve sahte ilahları ve her ikisine bağlı her türlü unsuru reddi içerir.

İlah kelimesi arapça olup şu manayı ifade eder: Sevgide, korkuda, umutta, tevekkülde, yönelmede, itaatte, hükümde, teşride, istemede, sığınmada, yardıma çağırmada, teslimiyette ve bunlar gibi ibadet kavramı içerisine giren meselelerde

kendisine bağlanılan, kendisine boyun eğilen, acziyet gösterilendir. Daha açık bir ifadeyle ibadetin kendisine yapıldığı varlık demektir.

İbadet ise; Abede fiilinin mastarı olup, boyun eğmek, itaat etmek, tapmak, tevazu göstermek, bağlanmak, kulluk etmek, küçüklüğünü kabul etmek demektir.

Şeri manada ise: Allahu tealanın sevdiği, razı olduğu, kabul ettiği, emrettiği, gizli açık ameller ve sözlerdir.

İbadetin gerek kelime manası ve gerekse şer'i manasına göre; hayatı bütünüyle kapsayan her şeyin ibadet olduğu anlaşılmaktadır. Zira Allahu teelayı razı eden, kendisiyle Allahu tealaya yaklaşılan, O'nun tarafından emredilen ve ancak O'nun istediği şekilde yerine getirildiğinde kabul gören her söz, her amel ve inanç ibadet hükmünü alır.

Bazı ibadet türleri şunlardır; iman, islam, ih-san, dua, korkmak, umut etmek, tevekkül etmek, ummak, gönülden saygı duymak, yönelmek, yar-

dım istemek, sığınmak, yardımına çağırarak, kurban kesmek, adak adamak, ilah olarak yalnızca Allahu teelayı tanımak, Allahu tealanın hükmüne teslimiyet göstermek, Allahu teala için sevip Allahu teala için buğzetmek, namaz kılmak, zekat vermek, oruç tutmak, hacca gitmek, tavaf etmek, tevbeistiğfar etmek vs. dir.

O halde ‘La ilahe’ diyen şunu söylemek istemiştir:

“Ben, her zaman ve her yerde Allahu tealanın bana takdir ettiği ecel beni buluncaya kadar kendisine Allahu tealaya ait hak, sıfat ve yetkileri veren ya da kendisine bu yetkiler verilen, böylece Allahu tealadan başka haram ve helal konusunda, hüküm koyma, kanun yapma, kural belirleme, bir şeye iyi ya da kötü deme, sosyal hayat nizamını düzenleyici emir ve nehiyler koyma, böylece hayata müdahale noktasında kendini ilah ilan etmiş ya da kendileri ilah edinilmiş sahte ilahları inkar ediyorum, onları tanımıyorum, onları kabul etmiyorum, onları sevmiyorum. Onların sadece Allahu tealanın kudretinin yettiği konularda her-

hangi bir şeye herhangi bir zamanda fayda ya da zarar vermeyeceklerini biliyorum. Onlardan bir beklenti içerisinde değilim. Onlara dua etmiyorum, onlardan bir şey istemiyorum. Onlara asla güvenmiyorum, onlardan asla korkmuyorum. Onlara asla ibadet ve itaat etmiyorum.”

İkincisi: Kabul rüknu: Bu ise ‘illallah’ kısımıdır. İşte bu, sadece Allahu teelayı bir tek ilah ve rab kabul edinmeyi içerir.

Bu ise şu manayı içerir:

“Her zaman ve her yerde, Allahu tealanın benim için takdir ettiği ecel beni buluncaya kadar benim için sadece Allahu teala vardır. Bu sebeple tüm kalbimle O’na iman ediyor, O’nu seviyor, O’na dua ediyor, O’ndan istiyor, O’ndan korkuyorum, O’ndan umut ediyor, sadece O’na itaat ve ibadet ediyorum. Ve yine sadece O’nun sözünü, emir ve yasaklarını dinliyorum. Benim için ve yarattığı diğer tüm mükellef kullar için helal ve haram belirleme yetkisi sadece O’na aittir. Yine sosyal hayatı düzenleyici yasalar, kanunlar, kural-

lar koymak da sadece O'na aittir. Bu sebeple benim de diğer kullarının da hayatlarına müdahale etme hakkı sadece O'na aittir. Evvelde de ahirde de hüküm O'na aittir.”

İMAN

İman; Kur'an ve sünnette Allahu teala katından bildirilenlere kalple inanmak ve dille bunları ikrar etmektir.

Daha açık bir ifadeyle Allahu tealaya, meleklerine, kitaplarına, rasullerine, ahiret gününe, kâderin hayır ve şerrine, Kur'an ve sünnette bildirildiği şekliyle inanmak, tasdik etmek ve bunlara bağlı olan inanç, amel, söz, ibadet, ahlak ve muamelatı ortaya koymaktır.

İmanın aslı; inanmak ve bu inanca bağlı ikrar ve amelleri sergilemektir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Rasul, Rabbi tarafından kendisine indirilene iman etti, müminler de (iman ettiler). Her

biri Allah a, meleklerine, kitaplarına, rasul-lerine iman ettiler. “Allah’ın rasul-lerinden hiçbirisi arasında ayırım yapmayız. İşittik, itaat ettik. Ey Rabbimiz, affına sığındık! Dönüş sadır” dediler.” (Bakara: 285)

Dille sadece ‘La ilahe illallah’ı söylemek iman etmiş olmak için yeterli değildir.

Ebu Malik (r.a)’ten Rasulullah (s.a.s)’ın şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

“Kim Lailahe illallah der ve Allah’tan başka kendisine kulluk edilenleri reddederse, malı ve canı haram olur. Hesabı ise Allah’a aittir.” (Müslim, Ahmed)

Bu hadiste Rasulullah (s.a.s) can ve mal güvenliğini iki temel esasa bağlamaktadır:

1 – La ilahe illallah’ın ikrar edilmesi, ki bu ikrar ancak onun manasını bilmek şekliyle kabul gören bir ikrardır.

2 – Allahu tealadan başka kendisine kulluk edilen her şeyin reddedilmesi.

Gerek tevhid kelimesini dil ile söylemek ve gerekse Allahu tealadan başka kendisine kulluk edilen sahte ilahları reddetmek sadece kuru sözlerle olmaz. Hem söz hem de sözün gereği olan amellerin ortaya konması, yani kişinin pratik hayatıyla Allahu tealaya iman ettiğini, putları, tağutları ve sahte ilahları reddettiğini ispatlaması gerekir.

İMAN AMELDEN ÖNCE GELİR

Allahu teala mükellef olan kullara öncelikle imanı emretmiş, onun sağlanması sonrası onları amelle mükellef tutmuştur.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Asra andolsun ki insan hüsrandır. Ancak iman edip salih amel işleyenler ve birbirlerine hakkı ve sabrı tavsiye edenler müstesnadır.”

(Asr: 13)

Allahu teala bu surede iman etmeyi amel yapmaktan önce zikretmiştir. Öyleyse iman amelden önce gelmektedir.

Zamanımızda insanların çoğunluğu imanı tanımlarken sadece Allahu tealaya, yaratıcı, rızık veren, öldüren, dirilten olması yönüyle inanmak şeklinde olduğunu sanıyorlar ve bu inancın kendileri için yeterli olduğunu düşünerek ibadetlerini gönül rahatlığıyla yerine getiriyorlar. Oysa Allahu teala kendisine sadece bu yönüyle yapılan inancı kabul etmediği gibi buna bağlı olarak yapılan ibadetleri de kabul etmemektedir.

Çünkü insanların çoğu Allahu tealaya bu yönüyle inanmalarına rağmen O'na ait bir takım hak, sıfat ve yetkileri O'ndan başkalarına veya O'nunla birlikte bir başkalarına vererek O'na denkler edinirler.

Örneğin; hakimiyet hakkı kayıtsız şartsız Allahu tealaya ait iken O'nun bu hakkını alarak kendileri gibi yiyen, içen, acıkan, susayan, sıcaktan veya soğuktan etkilenen, hastalanan, ölen aciz kullara verirler. Böylece bu hakkı başkalarına vererek onları Allahu tealaya denkler, ortaklar kılmak suretiyle O'na şirk koşarlar. İşte bu kimseler asla tevhid ehli, mü'min, müslüman hükmü-

nü hakedemedikleri için sadece bir yönüyle inançları ve o inanca bağlı amelleri kendilerine fayda vermez.

Ancak Allahu teala doğru bir şekilde tevhid edilir, O'na hem rububiyyetinde, hem uluhiyyetinde hem de isim ve sıfatlarında gereği şekliyle iman edilirse işte bu inanç ve bu inancın sonrası yapılan ameller Allahu teala katında karşılık görür.

Sadece Allahu tealaya bir yönüyle iman etmek ya da sadece bir takım amelleri yapmak yeterli olmuş olsaydı o zaman münafıkların da iman ehli sayılmaları gerekirdi. Çünkü onlar da zahirde Allahu tealayı birleyen durumunda olup kalben inkarda olmalarına rağmen, yaptıkları ameller İslam'a uygun şekilde ortaya konmuştur. Buna rağmen ne zahirdeki imanları ne de yaptıkları ameller Allahu teala katında geçerli sayılmıştır.

Yine her amel yapanın ameli imandan öncelikli sayılıyorsa nice tagutların namaz kılmaları, zekat vermeleri, Ka'be'yi haccetmeleri, oruç tutma-

ları kendilerini iman ehli olarak saymaya yeterli olur, tagut sıfatı kendilerinden kaldırılırdı.

Zamanımızda cehalet o kadar yayılmış ki; halklar artık namaz kılmanın, zekat vermenin, oruç tutmanın, haccetmenin müslü-man sayılabilmek için yeterli şartlar olduğunu zanneder hale gelmişler, böylece İslam'ın ilk ruknu olan tevhid sözünün manasını, mahiyetini, keyfiyyetini anlamaz, bilmez, idrak edemez olmuşlardır.

İmam ebu Hanife şöyle der:

‘Mü’minler. İmanlarından dolayı namaz kılar, oruç tutar, zekat verir, hacceder ve Allah’ı zikrederler. Yoksa namaz, zekat, oruç ve haccetmekten dolayı iman etmiş olmazlar.

(El-Alim ve’l –Muteallim)

İMANIN DERECELERİ

İmanın iki derecesi vardır. Bunlar:

1 - Sıhhat derecesi

2 - Kemal derecesi

İMANIN SİHHAT DERECESİ:

İmanın sıhhat derecesi imanın olmazsa olmazlarından. Bunları şöylece sırlayabiliriz:

1 – İmanda devam ve sebat:

İmanda devamlılık ve sebat esastır: Bir mü'min La ilahe illallah düsturunu kalple tasdik dille ikrar ettikten sonra, bu kelimenin ihtiva ettiği manayı sürekli kalbinde taşımalı, tevhid esasının gereği olan red ve kabul rukunlarında süreklilik göstermeli ve böylece ikrar ve amel üzere olmalıdır.

Bir kimse bu şartı ihlal eder, kalbinde ve pratiğinde canlı tutmaz, belli bir süre sonra küfre dönmeyi ya da imanı terketmeyi kasdederse o kimse anında kafir olur. Ve bu hal imanın sıhhatini bozar

2 – İmanı idrak ve kararlılık.

İmanı gerçek manada idrak etmek, yani bilmek ve kararlı bulunmak şarttır. Zira bir kimse dinin asıllarını bilmede cahil olsa ya da şüphe ve tereddüt etse o kimsenin kalbindeki tasdik ve dilindeki iman ikrarı geçersiz olur. Çünkü imanın aslı olan tevhidde cehalet kişiyi kurtarmaz kafir ve müşrik yapar.

3 – Ehli sünnetin akidesi üzerinde olmak:

Ehli sünnet akidesi demek; İslam'ın hakikatine uygun olması demektir. Zira imanın gerçeğe uyması şarttır.

İmanın gerçeğe uyması ise aslı Kur'an ve sünnet esasına dayanan ve küfrü ve şirki gerektirme-

yen bir akide taşımaktır. Bu ise ittifakla tekfir edilen kimselerin ya da fırkaların akidelerini taşımamakla söz konusu olur.

4 – Korku ile umut arasında olmak:

Bir mü'min Allahu tealaya karşı devamlı korku ile ümit arasında olmalıdır.

Öyle ki mü'min bir kimse asla Allahu tealanın rahmetinden ümidini kesmemeli ve azap etmeyeceğinden emin olmamalı, O'na karşı isyan etmesi halinde azabın kendisi için söz konusu olacağını aklından çıkarmamalıdır. Böylece bu durum mü'mini sürekli rabbine teslim olmaya, O'na boyun eğmeye, O'ndan başka kendini ilahlaştırıp tağutlaştıranlara başkaldırmaya sevk eder, gerçek kulluğun sadece rabbine olması gerektiğini kalbinde sürekli canlı tutar.

5 - Can boğaza gelmeden iman etmek:

Can boğaza dayandığı zaman kafirler bile iman ederler. Fakat bu iman geçerli değildir. Zira

iman gaybi ve delillerin ikamesiyledir. Yoksa iman, hakikatin ortaya çıkıp buna şahit olunmasıyla değildir. Çünkü gerçeği ve hakikati gördükten sonra yapılan iman fayda vermez. Tıpkı Firavn'un hakikati görmesi anındaki imanını gibi.

6 - Güneş batıdan doğmadan önce iman etmek:

Kıyametin alametleri açıkça ortaya çıkıp güneş batıdan doğunca tevbe kapısı kapanır ve artık tevbe etmek kimseye fayda vermez. Bu durumda tevbe eden bir kimsenin imanını ve tevbesi kabul olmaz.

7 - İkraah dışında bilerek insanı imandan çıkaracak küfür inancı, küfür ameli, küfür sözü ortaya koymamak.

Örneğin: Küfrün şiarlarına, tagutlara, putlara, tazim yapmamak. Allahu tealayı, rasulünü, İslam dinini ve İslam'ın değerlerini küçümsememek, tahkir ve tekzip etmemek, alaya almamak. Tüm bu sayılanlar insanı iman dairesinden çıkarır ve imanının sıhhatini bozar. Bu tür kimseler her ne

kadar iman iddiasında bulunsalar da bunların iddiası boş ve geçersizdir.

8 – İnancını Kur'an ve sünnetten almak:

Eğer bir inanç Kuran ve sünnetten alınmıyorsa o inancın Allahu teala katında hiçbir değeri yoktur.

Kur'an ve sünnete dayanmadan sadece heva ve hevese dayalı ya da sırf aklın eseri olan bir inanca sahip olmak mu'minlerin değil ancak inkarcı, putperest, müşrik, dalalet ehli olan fırkaların sıfatıdır.

Bugün insanların inançlarına bakıldığında kimileri laik, kimileri demokrat ve laik, kimileri komünist, kimileri kapitalist, kimileri liberal, kimileri budist, kimileri yahudi, kimileri hristiyan ve kimileri de ismi ve şekli değişik değişik olan şirk ve küfür inancına sahiptirler.

İşte bu sapık inançların savunucusu, uygulayıcısı ya da tabisi olan fırkalar her ne kadar kendile-

rini İslam'a nisbet etseler, mü'min ve müslüman olduklarını söyleseler bile işte bu sapık inançlara sahip olarak yaşamaya devam ettikleri müddetçe asla İslam ve iman ehli olarak sıfatlanmayı hak edemezler.

İMANIN KEMAL DERECEŚİ

İmanın kemal derecesi, imanın olgunlaşması, kişinin takva ve ihsan seviyesine ulaşacağı amel ve sözlere yönelmesi demektir. Bunlardan bazıları şöyledir:

1 – Rasulullah (s.a.s)'ı, kendi canından daha fazla sevmek.

Abdullah İbni Hişam'dan şöyle dediğı rivayet olunmuştur: Biz bir kere Nebi (s.a.s) ile beraber bulunuyorduk. Rasulullah (s.a.s) Ömer (r.a)'in elini tutmuştu. Ömer:

“Ya Rasulullah! Sen bana muhakkak ki her şeyden çok sevimlisin, ancak canımdan değil” dedi. Rasulullah (s.a.s):

“Hayır. Hayatım elinde olan Allah’a yemin ederim ki, ben sana canından daha sevimli olmadıkça (kamil) iman etmiş olmaz” buyurdu. Bunun üzerine Ömer:

“Öyle ise, şu anda ya Rasulallah! Muhakkak ki, sen canımdan da sevimlisin” dedi. Rasulullah (s.a.s) da:

“Şimdi oldu ya Ömer!” buyurdu.

(Buhari)

2 - Kendi nefsi için sevip arzu ettiğini mü’min kardeşi için de istemek.

Rasulullah (s.a.s) şöyle buyur:

“Sizden biriniz kendi nefsi için sevip arzu ettiğini kardeşi için de istemezse imanı kemale ermez.”

(Buhari, Müslim)

3 – İbadetleri gereği şekliyle yerine getirmek, hayırlı ve faziletli amelleri artırmak.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Ne hayır yaparlarsa; ondan mahrum bırakılacak değildirler. Ve Allah, takva sahiplerini bilir.” (Ali İmran: 115)

4 - Allahu teala anıldığında kalplerin titre-mesi.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“İnananlar ancak o kimselerdir ki, Allah anıldığı zaman kalpleri titrer, ayetleri okunduğu zaman bu onların imanlarının arttırır ve Rablerine güvenirler.” (Enfal: 2)

5 - Cihada korkusuzca çıkmak ve düşman-dan korkmamak.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“İnsanlar onlara: “Düşmanınız size kaşı bir ordu topladı, onlardan korkun” dediler. Bu, onların imanını arttırdı da: “Allah bize yeter, O ne güzel vekil’dir” dediler.”

(Ali İmran:173)

6 – İslam ahlakıyla ahlaklanmak.

Rasulullah (s.a.s) şöyle buyurdu:

“Mü'minlerin en mükemmel imanlısı ahlakı en güzel olandır.” (Tirmizi- Hakim)

(Tirmizi Hasen dedi, Hakim: “Buhari ve Müslim’in şartlarına göre Sahihdir” dedi.)

7 – Yaptığı hata sebebiyle kendini cezalandırmak, sıkıntı anında sadaka vermek, müslümanlar arasında selamı yaymak.

Ammar b. Yasir (r.a) şöyle dedi:

“Bir adamda şu üç haslet bulunursa, imanını ke-male ermiş olur. Hata yaptığında kendine ceza vermesi, sıkıntıda Allah için harcaması ve insanlar arasında selamı yayması.” (Tahavi Akidesi Şerhi)

İMANIN BÖLÜMLERİ

İman, başlıca şu üç bölüme ayrılır:

1 İcmali iman:

Rasulullah (s.a.s)’ın Allahu tealanın katından haber verdiği şeylerin hepsine genel olarak toplu-

ca inanmaktır. Bu ise kelimeî şehadetin manasını gerçek şekliyle bilip ve o manayı kalple tasdik dille ikrar ederek gerçekleşir. Yoksa sadece Allahu tealanın katından verdiği bazı haberlere inanmış olmak bu imanın gerçekleşmesini sağlamaz.

İşte bu şekildeki iman; imanın en özlü ve en kısa şeklidir.

2 - Tafsili ya da tahkiki iman:

Allahu teala katından gelen ve Rasulullah (s.a.s) tarafından öğretilen imanla ilgili tüm meseleleri delilli olarak, ayrıntılı bir şekilde bilmek, tadik etmek, şüphe ve münakaşa mahal bırakmayacak şekilde kesin olarak inanmaktır.

İşte böyle bir imana sahip bir kimse şüphe ve vesveseler karşısında sarsılıp yıkılmaktan uzak olur.

Alimler bu imanı başlıca şu üç mertebeye ayırmışlardır:

a - İlme'lyakin mertebesi: İmanla ilgili meseleleri ilmi olarak, tüm ayrıntılarıyla delilli bir şekilde bilmek ve inanmaktır.

b- Ayne'lyakin mertebesi: İmanla ilgili meseleleri gözle görmüş, doğruluklarına bizzat şahit olmuş gibi bilmek ve inanmaktır. Gözle görmek, insana kanaat vermesi bakımından ilmen bilmekten çok daha farklıdır.

c - Hakka'lyakin mertebesi: İmanla ilgili meseleleri görmekle birlikte, bizzat yaşayarak, içine girerek kabul ve idrak etmek demektir.

Bu meseleyi şöyle bir örnekle izah edelim:

Ölümün varlığını bilmek ilme'l yakindir. Ölenleri görmek ayn'el yakindir. Ölümü tatmak ise hakka'l yakindir.

3 Taklidi iman:

Delile ya da araştırmaya dayanmadan bir kimsenin söylediğine, yaptığına, inandığına bağlı olarak ortaya konan imandır.

Böyle bir iman sergileyen kimse ya tevhidi gerçek manada sağlayan alimleri taklid eder, ki bu durumda eğer delilleri araştırma ve istinbat

yapma kudretine sahipse sorumluluktan kurtulamaz, fakat delillere ulaşma ya da ulaşma imkanı olduğu halde istinbat yapma gücüne sahip değilse bu imanı geçerlidir; ya da ataları, kavimleri, şeyhleri, liderleri, reisleri taklit eder, ki bu da kişinin şirk, küfür, bid'at ve haramlar içerisinde dalalette yaşamasına sebebiyet verir.

İMANIN ŞARTLARI

İmanın şartları altıdır. Kim bunlardan bir tane-sine dahi Allahu tealanın istediği şekilde iman etmezse mü'min olamaz.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Ey inananlar! Allah’a, rasulüne, rasulüne indirdiği kitaba ve daha önce indirdiği kitaba inanmakta sebat gösterin. Kim Allah’ı, meleklerini, kitaplarını, rasullerini ve ahiret gününü inkar ederse şüphesiz derin bir sapıklığa sapmıştır.”

(Nisa: 136)

Allahu teala imanın geçerli olabilmesi için de şu altı şarta eksiksiz olarak iman edilmesi gereklidir.

Bu şartlar ise:

1 - Allah'a İman: Allahu teala vardır ve kemal sıfatlara sahiptir. Yarattıklarının hiçbirine benzemez. Hiçbir şey O'nun dengi ve benzeri değildir. Alemlerde, yerde ve gökte yalnız O yasa-sama (kanun koyma) hakkına sahiptir. Bütün ibadetler yalnızca O'na yapılır.

2 - Meleklerle İman: Meleklerle Allahu tealanın Kur'an'da, Rasulullah (s.a.s)'ın sahih hadislerinde onları vafsettiği şekilde iman etmek lazımdır ve bu iman şöyle olmalıdır: Melekler Allahu tealanın kullarıdır. Onlarda dişilik ve erkeklik yoktur. Nurdan yaratılmışlardır. Bir an bile Allahu tealaya karşı isyan etmez, günah işlemezler. Devamlı Allahu tealaya ibadet ederler. Kur'anı Kerim'de ve sahih hadislerde isimleri zikredilenlere isimleriyle; (Cebrail, Mikail, İsrâfil, Malik, Rıdvan gibi) isimleri zikredilmeyenle-

rin de hepsine birden iman edilmesi gerekir.

3 - Kitaplara İman: Allahu teala katından gelen kitaplara Kur'anı Kerim'de ve sahih hadislerde ismi zikredilenlere ismiyle; (Kur'an, Tevrat, İncil, Zebur) zikredilmeyenlere ise genel olarak iman etmek gerekir. Kur'an'ın dışındaki diğer kitaplar tahrif edilmiş olduğu için onlara Allahu teala katından geldiği şekliyle iman edilmesi gerekir. Kur'an ise Allah tarafından korunmak suretiyle kıyamete kadar baki kalacak ve yalnızca O'na bağlananlar kıyamet gününde kurtuluşa ereceklerdir.

4 - Nebi ve Rasullere İman: Kur'anı Kerim ve sahih hadislerde ismi zikredilenlere ismiyle, ismi zikredilmeyenlerin ise hepsine birden iman edilmesi gerekir.

5 - Ahiret gününe İman: Ölüm, berzah (ölümden kıyamete kadar olan olaylar), hesap, mizan, cennet, cehennem, kabirde azab veya mukafat göreceklerin acı ve lezzeti beden ve ruhlarıyla duyacaklarına ve en önemlisi öldükten sonra

dirilmeye iman edilmesi gerekir.

6 - Kaderin Hayır ve Şerrin Allah'tan olduğuna İman:

Kadere imanın geçerli olabilmesi için şu dört şeye mutlaka inanılması gerekir:

a) Allahu tealanın ezeli ve kadim ilmine iman etmek. Allahu teala ezeli ve kadim olan ilmiyle ne olacağını bildi ve bu ezeli ilmiyle bildiği şeyleri yazdı.

b) Allahu tealanın olmasını dilediği şeyin mutlaka olacağına, olmamasını dilediği şeyin mutlaka olmayacağına gökte ve yerde meydana gelen bütün hareketlerin ve sessizliklerin Allahu tealanın izniyle olduğuna iman etmek.

c) Allahu tealanın bütün mahlukatı yarattığına ve kainatın içindeki her şeyin Allahu tealanın yaratmasıyla ve takdiriyle meydana geldiğine iman etmek.

d) Hayır ve şer ancak Allahu tealanın takdiri

iledir. Dolayısıyla kendisine isabet eden şerrin başkasına isabet edebileceği halde kendisine isabet ettiğini zannetmemek, kendisine isabet eden hayrın bir tesadüf sonucu kendisine isabet ettiğine inanmamak.

Allah (c.c) kader hakkında şöyle buyuruyor:

“Şüphesiz ki Biz, her şeyi (önceden tesbit edilmiş) bir kaderle yarattık.”

(Kamer: 49)

Her şey Allahu tealanın takdiri ileldir. İnsanların yaptığı işleri de Allah yaratır. Yalnız insanlar yaptıkları işleri kendileri yapmış olmaları sebebiyle yaptıklarından sorumlu tutulurlar. Çünkü Allah her insana iyiyi kötüden ayırabilme kabiliyeti vermiş ve hayrı emredip şerri yasaklamıştır.

Allahu teala kıyamete kadar olacak her şeyi ve bütün insanların yapacakları şeyleri Levhi'l mahfuzda yazdı. Allahu teala için zaman kavramı olmadığı için bütün bunları ilmiyle yazdı. İnsanları yaptıkları amellerde zorlamadı. Allahu tealanın bütün bunları yazması ezeli ilminden

dolayıdır.

ALLAHU TEALAYA İMANIN GEÇERLİLİK ŞARTI

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Kim tağutu inkar edip Allah’a iman ederse kopmak bilmeyen sapasağlam bir kulpa tutunmuştur.” (Bakara: 256)

Allahu teala bu ayetinde sağlam kulpa tutunmak için iki şart koşmuştur:

“Tagutu red ve Allah’a iman.”

Bu şartlardan ‘Allah’a iman’ı’ imanın şartları içerisinde açıklamıştık. Şimdi tagut ve tagutu red konusunu açıklayalım.

Mücahid şöyle demiştir:

“Sapasağlam kulp”tan kasıt; imandır. **Suddi** ise; İslam’dır, dedi. **İbni Abbas, Said b. Cubeyr** ve **Dahhak** ise sağlam kulp hakkında; la ilahe illallah’tır, dediler. Bu alimlerin açıklamaları birbirine zıt değildir. Hepsi tek manada birleşir.”

(Kurtubi Tefsiri, İbni Kesir Tefsiri)

“...kopmak bilmeyen sapasağlam bir kulpa tutunmuştur.” Yani; kopmak bilmeyen, sapasağlam, bozulmayan bir dine sarılmıştır.

(Begavi Tefsiri)

Allahu teala bu ayette imanın geçerliliğini tagutu red şartına bağlamıştır. Ve “men” (kim) şart edatıyla genel bir hüküm bildirmiştir. Bununla ister bir kişi, ister on kişi, ister yüz kişi, isterse binlerce kişi olsun her kim tevhidi sağlamak ve gerçek manada müslüman olmak istiyorsa öncelikle tagutu reddetmeli, ondan sonra Allahu tealaya gereği şekliyle iman etmeli ki Allahu teala o kimse ya da kimselerden imanı kabul etsin.

Aksi takdirde her kim, tagutu reddetmeden Allahu teelayı tevhid ettiğini iddia ederse bu iddia asla ondan kabul edilmez.

Tagutu red ise kuru bir lafla veya boş bir temenni ile olmaz. Tagutu reddettiğini iddia eden kişi, önce tağutu kalbinde sonra dilinde, sonrada hayat pratiğinde reddedecek, bununla birlikte onu

reddetmeyenleri de reddedecek, onlara kin ve düşmanlık besleyecektir.

O halde iman edebilmek için önemli bir şart olan tagutu red meselesinde tagutun iyi bir şekilde bilinmesi gerekir ki tagut reddedilebilsin ve Allahu tealaya gerçek manada ve gereği şekliyle iman edilebilsin.

Şimdi tagutun ne olduğunu açıklayalım:

Arapça da “**taga**” (haddini aştı) kökünden türemiştir ve “**haddini aşan mahluk**” demektir.

Istılahi manada ise şu şekillerde tanımlayabiliriz:

1 - Kendisine ibadet ettiren, ibadet edilmesinden razı olan.

2 – Helal ve haram konusunda kendisine, tabi olunmasını isteyen, bundan razı olan.

3 – Allahu tealanın emirleri dışında kendisine, itaate zorlayan.

4 – Allahu tealanın kulları için çizdiği şeri sınırlarını aşarak kendi heva ve hevesinin ürünleri olan sınırlar belirleyen.

5 - Hakka, hakikate ve imana karşı gelen,

6 - Allahu tealanın kulları için koyduğu nizamı ve sınırları aşan.

7 – Allahu tealaya ve rasulune tabi olmayı engelleyen.

8 – Allahu tealaya ait hak, sıfat ve yetkileri kendilerinde gören.

9 – Allahu tealanın bildirdiği ve izin verdiği dışında kendilerine tabi olunmasını isteyen

10 – Bir şeye doğru ya da yanlış, iyi ve kötü deme hakkını kendisinde gören.

Tağutun aslı:

Tağutun aslı şeytandır. Çünkü tüm kötülüklerin anası şeytandır. İnsanlara vesvese veren, in-

sanların nefislerine etki eden, hevalarını okşayan ve insanları hak olan doğru yoldan ayıran şeytandır. Bunun şerrinden kurtulmak ancak Allahu tealaya sığınmakla mümkün olur.

Allah bizleri şeytana uymaktan ve şeytana uyanlara uymaktan korusun.

TAGUTLARIN KISIMLARI

Tagutlar çokca olmakla birlikte başlıca şu üç ana başlık altında öz olarak sınıflandırabiliriz:

1 - Kendilerine ittiba edilenler.

Delilsiz, isnatsız İslam'a eklemeler ve çıkar-malar yapan, Allahu tealaya ait sıfatları kendilerine veren sapık şeyhler, körü körüne taklit edilen hoca ve emirler, cemaat ya da parti liderleri, efendiler, yazarlar, bunlara benzer unvan sahibi kimseler ve kendi batıl inançlarına karşı çıkmayı şeriata karşı çıkmak olarak gören bel'amlardır.

2 – Kendilerine İtaat Edilenler:

Bunlar gerek hükümde, gerek inançta, gerek ibadette ve gerekse Allahu tealanın yasakladığını serbest, serbest kıldığını yasaklama konularında kendilerine itaat edilen ve itaat edilmesini isteyenlerdir.

Helal haram, küfür iman, ibadet itaat konularında Allahu tealanın sınırlarını aşanlar ve değiştirenler bunların en açık örnekleridir.

Başbakan, cumhurbaşkanı, kral, melik, şah, kabile veya aşiret reisi bunlara birer örnektir.

3 – Kendilerine İbadet Edilenler:

Bunlar Allahu tealanın dışında kendilerine ibadete çağıranlar ya da ibadet edilmesine rıza gösterenlerdir.

Putlar, ağaçlar, inekler taşlar, şeriat koyucular, kahinler, sihirbazlar, şeytanlar bunlara birer örnektir.

TAGUTU REDDETMEYE BAZI ÖRNEKLER

Birinci örnek:

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Sana indirilene ve senden öncekilere indirilenlere inandıklarını iddia edenleri görmüyor musun? Reddetmeleri emrolunmuşken taguta muhakeme olmak istiyorlar. Oysaki şeytan onları büsbütün saptırmak istiyor.”

(Nisa: 60)

Allahu teala bu ayette taguta muhakeme olmak isteyenlerin, tagutu reddetmekle emrolunmalarına rağmen, hala taguta muhakeme olmak istediklerini, önceden verilen emri çiğneyip Allahu tealaya asi olduklarını, böylece Allahu tealanın emrini hiçe saydıklarını bildiriyor. Üstelik bu kimseler hem rasule indirilene hem de rasulden önceki gelen nebi ve rasullere indirilenlere inandıklarını iddia etmelerine rağmen, bu-

nunla birlikte taguta muhakme olmayı istemektedirler. Oysa tagutu reddetmeleri daha önceden beri kendilerine emredilmişti.

Her kim bu kimseler gibi tagutun mahkemesine başvurmayı ister ya da başvurmada bir sakınca görmezse işte o kimse de kendisinin müslüman olduğunu iddia etse, hatta Allahu tealanın farz kıldığı bir takım amelleri yapsa bile işte o kimse Allahu tealaya asi olmuş, O'nun tagutu red emrini çiğnemiş ve kafir olmuş olur. Aynı şekilde bu kimseyi müslüman gören ve tekfir etmeyen, tekfir etmeyi de tekfir etmeyen kimse kafir olur. Çünkü bu kimse kafire Allahu tealanın verdiği sıfatı vermemekle kendisi Allahu teala dışında bir hüküm verdiği için hem Allahu tealanın hükmünü reddetmiş olur hem de kendisini hüküm vermede bir pay sahibi görmüş olur.

İkinci örnek:

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Gaybın anahtarları O’nun katındadır. O’ndan başka hiç kimse onu bilmez. Karada ve denizde olanların tümünü O bilir.”

(En’am: 59)

Allahu teala bu ayette her türlü gaybı ancak kendisinin bilebileceğini bildiriyor.

Biri çıkar da kalplerden geçeni ya da ilerde olacak olayları bileceğini ya da bildiğini iddia ederse, bu kişi kendinin Müslüman olduğunu söylese, namaz kılıp zekat verse, aynı zamanda Allahu teelayı tevhid ettiğini iddia etse bile haddini aşmış ve tagut olmuştur. Onun tagut oluşunun sebebi; Allahu tealaya ait gaybi bilme hakkı, sıfatı ve yetkisini kendisinde görmesidir. Ve bu kimse aynı zamanda vahyin kesildiğini yalanlamış ve rasullük iddiasında da bulunmuş sayılır.

İşte bu vasıftaki kimseye tabi olan, söylediklerine inanan, ona verilmesi gereken tagut, kafir

hükmünü vermeyen kimse tagutu reddetmemiş ve kendisi de küfre düşmüştür.

Üçüncü örnek:

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Onlar, hahamlarını, rahiblerini ve Mer-yem oğlu Mesih’i Allah’tan başka rabler edindiler. Oysa tek olan Allah’a ibadet etmekle emrolunmuşlardı. O’ndan başka ibadete layık ilah yoktur. O, onların ortak koştuklarından münezzehtir.”

(Tevbe: 31)

Şüphesiz ki, Yahudi ve Hristiyanların hahamlarını, papazlarını, din adamlarını rab edinmeleri, yaratma öldürme rızık verme konusunda değildir. Eğer bu din adamları ve yöneticileri bu konularda onların rabbi olduklarını onlara söyleselerdi mutlaka onlara karşı çıkar ve onları reddederlerdi. Fakat bu din adamları Allahu tealanın insanlar için haram bir takım yasaklarını kendi halklarına çeşitli yorum ve tevillerle helal, helal kıldıklarını

ise haram kıldılar. Böylece kendilerinin Allahu tealedan başka rab edinilmesine yol açarak tagutlaştılar.

İşte bu şekilde her kim Allahu tealanın hara-
mını helal, helalini haram yaparsa ve reddedilmez
kendisine tabi olunursa, işte o kimseye tabi olan
kimse de kafir olur. Zira tagut olan bir kimseyi
reddetmemiştir.

Zamanımızda da insanların tabi oldukları din
adamları veya yöneticiler Allahu tealanın haram
kıldığı zina, faiz, humar, açık gezmeyi helal kıl-
mışlardır.

İşte bu durum da aynen kitap ehlinin din
adamlarını rabler edinmesinden başkası değildir.
Ve aynı şekilde bu durumdaki kimseler de tagutu
reddetmiş olmadıkları için müslüman hükmünü
haketmezler. Aynı şekilde bunları tekfir etmeyen-
ler, onları da tekfir etmeyenler müslüman hük-
münü haketmezler. Bu silsile ne kadar uzağa ve

ne kadar yakına bu şekilde ulaşırsa ulaşsın hüküm değişmez, hepsi hükümde eşittirler.

LA İLAHE İLLALLAH'A İMANI BOZAN HALLER

Bunları şu iki ana başlık altında toplayabiliriz:

1) Şirk

2) Küfür

Şimdi bunları tek tek açıklayalım:

ŞİRK

Şirk: Lugatta: bir şeyi bir başkasına ortak yapmak, birden fazla kişiye tahsis etmek, ortak kabul etmek ve ortak saymak, manalarına gelir.

Şeri anlamı ise: Kur'an ve sünnette ibadet olarak bildirilen amel, söz ve inancı Allahu tealadan başkasına ya da Allahu tealayla birlikte bir başkasına yapmaktır.

Şirkin aslı; Şeytanı Allahu tealaya ortak koştur. Zira bütün kötülüklere sebebiyet veren şeytandır.

ŞİRKİN TÜRLERİ

Şirk başlıca şu türe ayrılır:

1 - Büyük şirk.

2 - Küçük şirk.

3 - Gizli şirk.

Şimdi bunları tek tek açıklayalım:

BÜYÜK ŞİRK

Bu, Kur'an ve sünnette ibadet seviyesine çıkmış amel, söz ve inançları Allahu tealadan başkasına veya Allahu tealadan bir başkasına yapmaktır. İşte bu şirk türü can boğaza gelmeden önce

tevbe edilmezse Allahu tealanın affetmediği şirk-tir. Bu şirkin her çeşidi La ilahe illallah kelime-i tevhidini bozar, işlenen tüm salih amelleri iptal eder ve bu şirk üzere ölünmesi dahilinde sahibini ebedi cehennemde kalmaya maruz bırakır.

Başlıca türleri şunlardır:

a –İtaatte Şirk: Bu, Allahu tealanın itaat edilmesini istemediği kimselere itaat edilmesini yasakladığı konualarda itaat etmektir.

Örneğin; Allahu tealanın helalini haram, haramını helal yapan kimselere itaat gibi.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Onlar Allah’ı bırakıp din adamlarını, rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih’i rabler edindiler. Halbuki tek olan Allah’a kulluk etmekten başka bir şeyle emrolunmamışlardı. Ondan başka ibadete layık hiçbir ilah yoktur. O, onların koştukları ortaklardan münezzehtir.”

(Tevbe: 31)

Bir gün Rasulullah (s.a.s) bu ayeti okuduğu sırada içeriye daha evvel hristiyan iken İslam'la şereflenen Adiyy İbn Hatem (r.a) boynunda haç olduğu halde girdi ve bu ayeti kerimeyi duyunca Rasulullah (s.a.s)'a:

“Onlara ibadet etmiyorlar ki” dedi.

Bunun üzerine Rasulullah (s.a.s):

“Onlar Allah’ın helal kıldığı bir şeyi haram, haram kıldığı bir şeyi helal kıldıkları zaman onlara itaat etmiyorlar mı?” diye sorunca;

Adiyy b. Hatem:

“Evet” diye cevap verdi.

Rasulullah (s.a.s):

“İşte böylece onlara ibadet ediyorlar” buyurdu.

(Tirmizi, Ahmed, İbni Hazm, Suyuti, İbni Sa’d, Abd b. Humeyd, İbni Munzir, İbni Ebi Hadim, Taberani, Ebu’ş Şeyh, İbni Merdeveyh, Beyhaki)

b - Sevgide Şirk: Bu, bazı liderleri, şeyhleri, sembol ve değerleri ya da varlıkları Allahu teala gibi hatta O’ndan daha çok sevmeye kendini gösterir.

İşte böyle bir sevgi türü mahluku ilah edinmeye, böylece onun iyi gördüğünü iyi, kötü gördüğünü kötü görmeye insanı sevkeder. Böylece insan ya azgın bir inkarcı ya da mukallid bir inkarcı haline gelerek Allahu tealaya isyanda haddini aşar. Zira o kimse için ancak sevdiğinin değeri vardır ve sevdiğinin değer verdiklerine değer vermek vardır.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“İnsanlardan bazıları Allah’tan başka varlıkları O’na denk tutarlar, onları Allah’ı sevdikleri gibi severler.” (Bakara: 165)

c - Niyet ve İstemede Şirk: Bu, bir işe niyet edildiğinde veya bir iş yapılmak istendiğinde Allahu tealanın rızasından başka bir şey için yapmaktır.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Dünya hayatını ve güzelliklerini isteyenlere orada işlediklerinin karşılığını eksikliğe uğratılmadan veririz. İşte ahirette onlara ateşten

başka bir şey yoktur. Orada yapmakta oldukları boşa gitmiştir. Zaten yapmakta oldukları da batıldır.” (Hud: 15-16)

d - Korku Şirki: Bu, sadece Allahu tealanın elinde olan bir meseleden dolayı herhangi bir mahluktan korkmaktır.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Eğer inanmışsanız onlardan korkmayın benden korkun.” (Ali İmran: 175)

e - Tevekkül Şirki: Bu, sadece Allahu tealanın yapabildiği konularda yaratılanlara güvenmek ya da ölümlere, cansızlara herhangi bir konuda güvenmekle söz konusu olur.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Eğer mü'min iseniz yalnız Allah'a tevekkül edin.” (Maide: 23)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Kim Allah'a tevekkül ederse Allah ona yeter.” (Talak: 3)

f - Duada şirk: Bu, herhangi bir sıkıntı anında veya sıkıntıya maruz kalınmak üzereyken ya da hiçbir sıkıntıya maruz kalınmadığı anda Allahu tealadan başkasından yardım istemek, ona sığınmak, onu yardımına çağırmakla söz konusu olur. Ölülerden veya icabet etme özelliğine sahip olmayan kimselerden yardım istemek gibi.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Gemiye bindikleri zaman, dini yalnızca Allah’a halis kılarak O’na yalvarırlar. Fakat Allah onları salimen karaya çıkarınca ona hemen eş koşarlar.”

(Ankebut: 65)

Günümüz müşrikleri arasında gayretli ve çok ibadet eden, ilim sahipleri, hatta zahitler var. Öyleki bunlar başları sıkışınca hemen Allahu tealadan başkasını devreye sokuyor, onlardan yardım bekliyorlar.

Örneğin; cinlerden, şeyhlerden, ismi ön plana çıkmış İslam büyüklerinden, Abdulkadir Geylani gibi, hatta bunlardan daha üstün olanlardan,

Rasulullah (s.a.s) gibi, yardım beklerler, sıkıntı anında onlara dua eder, onları yardıma çağırırlar. Oysa dualara icabet edecek ve yardım edecek olan sadece Allahu tealadır.

g – Teşri Koyma Şirki: Bu, Allahu teala dı-
şında kanun koyma hakkını kendinde görmek, bu
sebeple helal ve haram tayin etmek, bir şeye iyi
ya da kötü demek şekliyle söz konusu olur.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

**“Hüküm vermek yalnız Allah’a aittir. Al-
lah, kendisinden başkasına değil yalnız O’na
ibadet etmenizi emretmiştir. Dosdoğru din işte
budur. Fakat insanların çoğu bilmezler.”**

(Yusuf: 40)

Bu ayetle ilgili olarak şu açıklamaları yapmak
yerinde olacaktır:

Allahu teala ayette hüküm vermenin kendisine
has olduğunu ve yalnızca kendi hükümlerine tabi
olunması gerektiğini ve kendi hükümlerine itaatin
de ibadet olduğunu bizlere haber veriyor.

Her kim Allahu tealadan başkasına hüküm verme yetkisini kendinde görürse Allaha şirk koşmuştur.

İnsanların çoğu hüküm verme yetkisini Allahu tealadan başkasına verdiklerinde ona ibadet ettiklerini bilmiyorlar.

Bir kimsenin Müslüman olabilmesi yani imanı sıhhatli olabilmesi için hüküm verme yetkisini tamamen Allahu tealaya vermelidir, aksi halde bu kimselere Müslüman hükmü veremeyiz.

Hüküm verme kanun koyma helali haram haramı helal yapma yetkisi gerçek ilah olan Allahu tealaya aittir. Her kim bu yetkileri bir kişiye, bir meclise, bir guruba ya da bir partiye verirse o kimse Allahu tealadan başka varlıklara, Allahu tealaya yapılması gerekli olan ibadeti yapıyor demektir.

Allahu tealaya ait olan hüküm verme yetkisi ister Allahu tealanın dışında birine, ister Allahu tealayla beraber birine verilsin bu yetki ve haklar kime veriliyor ve yapıyor ya da tanınıyorsa bu

kimseler Allahu tealanın dışında sahte birer ilah edinilmişlerdir.

İnsanlar namaz, oruç, hac gibi bazı ibadetleri Allahu tealadan başkasına yaptıklarında kafir olacaklarını bilirler. Fakat Allahu tealanın kendine has kıldığı hüküm verme, kanun koyma gibi hak ve yetkileri Allahu tealadan başka varlıklara şu veya bu şekilde verdiklerinde, tanıdıklarında kafir ve müşrik olduklarını kabullenmezler. Allahu tealaya şirk koştukları halde hala Müslüman ve mü'min kalabileceklerine inanırlar.

Oysa bir kalpte hem Allahu tealaya, hem de başkalarına iman aynı anda söz konusu olmaz. Zira biri girince diğeri orayı terk eder.

Yaşadığımız şu çağda İslam'ı hakim kılmak için bir takım partiler kurulmuştur. Bu parti ve cemaatler demokrasiyi bir araç olarak kullanarak İslam'ı yeryüzünde hakim kılacaklarını iddia ederler.

Oysa parti kurup iktidara aday olmak ya da milletvekili olmak için tagutun meclisine seçil-

mek kendini ilahlaştırıp tağut yapmaktan başka bir şey değildir.

Hüküm verme yetkisinin Allahu tealadan alınıp halka verildiği demokrasinin tüzüğünde ‘çoğunluğun kararı geçerlidir’, ilkesi hakimdir. Bu nedenle çoğunluk Allahu tealanın kanunlarını değiştirdiğinde azınlık buna karşı çıksa bile daha baştan buraya millet vekili olmak için girerken bu ilke kabul edildiği için uygulama da kabul edilmiş sayılır.

İşte böyle kimseleri her kim oylarıyla ya da başka bir yolla destekler ya da seçerse tagutu ret etmediğinden Allahu tealaya iman etmiş olmazlar. Hatta bu kimseler her türlü hayırlı amelleri, ameli ya da sözlü ibadeleri yapsalar bile yine de imanın ilk şartı olan tagutu red ruknunu yerine getirmedipleri için Müslüman sayılmazlar.

Her kim de bu ve buna benzer kimselerin Müslüman olduğunu iddia ederse, tağutu red ruknunu yerine getirmediplerinden dolayı bunlar da iman etmiş sayılmazlar.

KÜÇÜK ŞİRK

İbadet seviyesine çıkmayan amellerin Allahu tealadan başkasına veya Allahu tealayla birlikte bir başkasına yapılmasıdır. Bu şirk kişiyi İslam milletinden çıkarmaz, ama büyük günahlardan daha günahtır. Ayrıca bu şirk türü karıştığı ameli bozar.

Küçük şirk kapsamına giren bazı ameller şunlardır:

a – Riya: Bu, yapılan amel, söylenen söz, taşınan inançların Allahu tealanın rızası için yapılmasıyla birlikte başkalarının da hoşnut olması niyeti ve düşüncesine sahip olmakla söz konusu olur. Allahu teala için cihad eden kimsenin kahraman desinler niyetini de taşıması gibi.

Rasulullah (s.a.s) şöyle buyurmuştur:

“Riyanın azı da şirktir.” (İbn Mace)

Rasulullah (s.a.s) şöyle buyurdu:

“Sizin için en çok korktuğum şey küçük şirk-tir.”

Bunun üzerine sahabeler şöyle sordu:

“Küçük şirk nedir? Ya Rasulullah!”

Rasulullah (s.a.s) de şöyle cevap verdi:

“Riyadır. Cenabı Hak insanları amellerine karşılık cezalandıracağı zaman riyakarlara: “Dünyada gösteriş yaptığınız kimselerin yanına gidin. Onların yanında bir mükafat bulabilecek misiniz?” diyecektir.”

(Ahmed)

b - Allah ve sen dersen sözü.

Huzeyfe (r.a)’den Rasulullah (s.a.s)’in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

“Allah ve filan adam diledi de bu iş oldu” demeyin. Fakat “Allah diledi, sonra da filan adam diledi” deyin.”

(Ebu Davud, sahih senedle)

Bir adam Rasulullah (s.a.s)’a şöyle dedi:

“Allah ve sen dersen”.

Bunun üzerine Rasulullah (s.a.s) ona:

“Beni Allah’a denk mi tutuyorsun? Sadece “Allah dilerse” de!” dedi.

(Nesei İbn Mace)

c – Allahu tealedan salih kişilerin yüzü suyu hürmetine bir şey istemek.

İbn Abbas (r.a)’tan Rasulullah (s.a.s)’in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

“Sakın aşırı gitmeyin. Sizden öncekilerin he-lak olmalarının sebebi aşırı gitmeleri olmuştur.”
(Müslim, Ahmed, Ebu Davud)

İbni Mesud (r.a)’dan Rasulullah (s.a.s)’ın:

“Aşırı gidenler mahvoldular.” buyurduğu ve bunu üç defa tekrar ettiği rivayet edilmiştir.

(Nesai, İbni Mace)

d - Köpekler olmasaydı bu eve hırsız girerdi, Allah ve senin hatırın için, gibi sözler söylemek.

İbni Abbas (r.a) diyor ki:

“Allah’a eş koşmak şirkdir ve bu şirk karanlık bir gecede siyah bir karıncanın kıpırtısından daha gizlidir. Şöyle ki senin:

“Allah ve senin hatırın için” veya “Allah ve benim hatırım için” deyişin, “şu köpek olmasaydı veya şu ördekler olmasaydı mutlaka eve hırsız girerdi” demen ve bir kimsenin arkadaşına:

“Allah ve sen dilediniz de bu iş oldu” veya “Allah ve filan adam olmasaydı” demesi hep şirk olan sözlerdendir.” (İbni Ebu Hatim)

GİZLİ ŞİRK

Bu, bilinmeyen şirktir. Buna gizli şehvet şirki de denmiştir.

Bu şirkten kurtulmanın Rasulullah (s.a.s)’ın öğrettiği duayı okumaktır.

Rasulullah (s.a.s) şöyle buyurdu:

“Bu ümmetin şirki karanlık bir gecede dümdüz bir kayanın üzerinde yürüyen siyah bir karıncanın ayak sesinden daha gizlidir.”

Bunun üzerine **Ebu Bekir** (r.a) Rasulullah (s.a.s)’a:

“Bundan nasıl kurtulabiliriz?” dedi.

Rasulullah (s.a.s):

“Şu duayı okursan ondan kurtulursun:

“Allah’ım! Bildiğim şeylerde şirk koştuktan sana sığınırım. Bilmediğim şirkten de senin affını dilerim” de.” buyurdu.

(Hakim, Ebi hatim sahih senedle rivayet etti)

KÜFÜR VE TÜRLERİ

Küfür; lügat manası; örtmek, gizlemek demektir.

İstilahta ise; Gerek bilerek, gerek cehaletle, gerek inatla, gerekse inkar edenleri taklitle kişiyi İslam’dan çıkaracak sözü söylemek, ameli işlemek ve inancı taşımaktır.

Küfür başlıca iki türdür:

1 – Büyük küfür.

2 – Küçük küfür.

BÜYÜK KÜFÜR

Bu, kişiyi İslam milletinden çıkaran, kafir yapan ve tevbe edilmediği takdirde Allahu teala tarafından affın söz konusu olmayacağı küfür türüdür.

Başlıca şu kısımlara ayrılır.

a - Yalanlama (İnkar) küfrü: Bu, Allahu teala katından gelenleri ya da bunları getiren nebi ve rasulleri yalanlamakla söz konusu olur.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Allah’a karşı yalan uydurandan, yahut hak kendisine gelmişken onu yalanlayandan daha zalim kim olabilir? Cehennemde kafirler için kalacak yer yok mudur?”

(Ankebut: 68)

b - Büyüklenme küfrü: Bu, Allahu tealanın emirlerine ya da hükümlerine karşı büyüklük taslamakla ya da doğru olduğuna inanmakla birlikte büyükenerek yüz çevirmekle kendisini gösterir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Hani bir zamanlar meleklerle: “Adem’e secde edin” demiştik. İblis hariç hepsi secde ettiler. O ise kaçındı, büyüklük tasladı ve kafirlerden oldu.”
(Bakara: 2/34)

c - Şüphe küfrü: Bu, Allahu teala katından haber verilen bir mesele ya da hüküm konusunda şüphe etmede kendisini gösterir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“(Gurur ve kibirle) kendisine zulmederek bağına girerken: “Bunun, hiçbir zaman yok olacağını sanmam. Kıyametin kopacağını da zannetmiyorum. Şayet Rabbime döndürülürsem, hiç şüphem yok ki, orada bundan daha hayırlısını bulurum.” dedi. Karşılıklı konuştukları arkadaşları ona: “Sen, seni topraktan,

sonra nutfeden yaratan, daha sonra seni bir adam biçimine sokan Allah'ı mı inkar ediyorsun? İşte o benim Rabbim olan Allah'tır. Ben Rabbime hiçbir şeyi ortak koşmam” dedi.”

(Kehf: 35-38)

d - Yüz çevirme küfrü: Bu, Allahu tealanın ayetleri kendisine hatırlatıldığında onları dikkate almamak, dinlememek ve onlardan uzaklaşmakla kendisini gösterir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“...İnkâr edenler, uyarıldıkları şeylerden yüz çevirmektedirler.”

(Ahkaf: 3)

e - Nifak küfrü: Bu, kalben iman etmediği halde diliyle inandığını söylemekle kendisini gösterir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Onlar yeminlerini kalkan edinerek Allah'ın yolundan alıkoşurlar. Bunun sebebi, onların önce iman edip sonra inkâr etmeleridir. Bu

yüzden kalpleri mühürlenmiştir. Artık onlar hiç anlamazlar.”

(Munafikun: 23)

Bu şekilde nifak ehli olan kimseler için şu altı durum söz konusudur:

a – Rasulullah (s.a.s)’ı yalanlamak,

b – Rasulullah (s.a.s)’ın getirdiklerinin bir kısmını yalanlamak,

c – Rasulullah (s.a.s)’a buğzetmek,

d – Rasulullah (s.a.s)’ın getirdiklerinin bir kısmına buğzetmek,

e – Rasulullah (s.a.s)’ın getirdiği dinin başarısızlığını görünce bundan sevinç duymak,

f - Rasulullah (s.a.s)’in dininin başarı kazanmasına üzülmek, bundan rahatsızlık duymak.

İşte nifak hastalığının bu altı çeşidinden birine yakalanmış bulunan kimse, bu sebeple cehennem en alt derecesine girecektir.

Münafıkların cehennemin en alt tabakasında yer alacaklarına ilişkin olarak Rabbimiz şöyle buyuruyor:

“Şüphe yok ki münafıklar cehennemin en alt katındadırlar. Artık onlara asla bir yardımcı bulamazsın.”
(Nisa: 145)

g - Vela küfrü: Bu, kalben kafirleri sevmek, onlarla sebepsiz haşır neşir olmak, onları desteklemek, onlara yardım etmek, onları ve sistemlerini muhafaza etmek, bu amaçla çalışmak. Onların dinlerinin doğru olduğuna inanmak, onları tekfir etmemek, müslümanlara karşı onları desteklemek.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Allah’a ve ahiret gününe inanan bir milletin babaları veya oğulları veya kardeşleri ya da akrabaları olsa bile Allah’a ve rasulüne karşı gelenlere sevgi beslediklerini göremezsin.

İşte Allah imanı bunların kalplerine yazmış ve katından bir nur ile onları desteklemiştir. Onları altlarından ırmaklar akan içinde temelli kalacakları cennetlere koyar. Allah onlardan razı olmuştur. Onlar da Allah'tan razı olmuştur. İşte bunlar Allah'tan yana olanlardır. İyi bilin ki saadete erişecek olanlar Allah'tan yana olanlardır.” (Mücadele: 22)

Allahu teala bu ayette en yakın akraba dahi olsa kafirleri seven, kafirleri destekleyen, geçerli bir mazeret olmaksızın onlarla haşırneşir olan kişinin iman iddiasının geçersiz olduğunu bildiriyor.

Rasulullah (s.a.s) şöyle buyuruyor:

“Mü'minlerden başkasını dost edinme. Allah'tan korkanlardan başkasına da yemeğini yedirme.”

(Tirmizi, Ahmed, Hakim, İbni Hibban sahih senetle, Ebu Davud)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“İbrahim ve bareberinde olanlarda sizin için güzel bir örnek vardır. Hani bir zaman onlar kavimlerine şöyle demişlerdi: “Biz sizden ve Allah’tan başka taptıklarınızdan uzağız. Sizi reddettik. Yalnız Allah’a iman etmenize kadar bizimle sizin aranızda ebedi bir düşmanlık ve kin ortaya çıkmıştır.”

(Mumtahine: 4)

Allahu teala bu ayette: İbrahim ve beraberinde olanlarda bizim için uyulması gereken güzel bir tutum olduğunu bildiriyor. Ayette onların yalnız Allah’a iman edip, Allah’tan başka ibadet edilen ilah ve tagutlardan ve tagutlara ibadet eden kimselerden de uzak oldukları, kavimlerini müslüman olarak kabul etmedikleri, onlara karşı kalplerinde hiçbir sevgi duymayıp onlara kin duydukları ve bunu da onlara karşı düşmanlık ederek hareketleriyle gösterdikleri belirtiliyor.

İşte La ilahe illallah’ın gerçek manası budur. Kişi bu kelimeyi bu şekilde kabul edip bu keli-

meve uygun olarak yaşar ve bu kelimeyi bozacak hareketlerden kaçınırsa işte ancak o zaman müslüman olur.

KÜÇÜK KÜFÜR

Bu, sahibini kafır yapmayan, fakat büyük günahlardan daha günah olan küfür türüdür.

Küfranı nimet, yani nimete karşı nankörlük yapmak bu meselede verilecek en açık örnektir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Allah, şöyle bir ülkeyi (ibret için) örnek verdi: Bu ülkede güven ve huzur vardı. Oraya her taraftan bol bol rızık gelirdi. Sonra onlar Allah’ın nimetlerine karşı nankörlük ettiler. Allah da onlara, yaptıklarından ötürü açlık ve korku belasını tattırdı.”

(Nahl: 112)

FİHRİST

ÖNSÖZ.....	3
KULUN RABBİNİ TANIMASI	5
YARATILIŞIN GAYESİ.....	8
İBADETİN ASLI	12
İSLAM.....	13
İSLAM'DA ÖLÇÜ	15
İSLAM'I DELİLLE BİLMEK VE SUNMAK.....	18
İSLAM'A GİRİŞ.....	22
İSLAM'IN ŞARTLARI	23
İSLAM'A GİRİŞTE KELİMEİ ŞEHADETİN MANASINI BİLMEK	32
KELİMEİ ŞEHADETİN MANASI:.....	33
İMAN.....	37
İMAN AMELDEN ÖNCE GELİR	39
İMANIN DERECELERİ.....	43
İmanın iki derecesi vardır. Bunlar:	43
1 Sıhhat derecesi.....	43
2 Kemal derecesi.....	43
İMANIN SİHHAT DERECESİ:.....	43
İMANIN KEMAL DERECESİ.....	48

İMANIN BÖLÜMLERİ.....	51
İMANIN ŞARTLARI.....	54
ALLAHU TEALAYA İMANIN GEÇERLİLİK ŞARTI	59
TAGUTLARIN KISIMLARI	63
TAGUTU REDDETMEYE BAZI ÖRNEKLER.....	65
LA İLAHE İLLALLAH'A İMANI BOZAN HALLER	70
Şimdi bunları tek tek açıklayalım:	70
ŞİRK	70
ŞİRKİN TÜRLERİ.....	71
BÜYÜK ŞİRK.....	71
KÜÇÜK ŞİRK.....	81
GİZLİ ŞİRK.....	84
KÜFÜR VE TÜRLERİ.....	85
BÜYÜK KÜFÜR	86
KÜÇÜK KÜFÜR.....	93

